

SOPHIE KINSELLA

Dokonalá nevěsta

Milly
téměř přesvědčila
sama sebe,
že její tajemství
neexistují...

*Dokonalá
nevěsta*

SOPHIE
KINSELLA

*Dokonalá
nevěsta*

Přeložila Daria Dvořáková

Vydal nakladatelství BB/ats.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1999 by Madeleine Wickham

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Wedding Girl*

(Published by Black Swan, Great Britain, 1999)

přeložila © 2012 Daria Dvořáková

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Hana Musilová

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807617813

Hugovi, který přišel uprostřed

Úvod

Skupina turistů se zastavila, aby si prohlédla Milly, která stála ve sva-
tebních šatech na schodech před matrikou. Turisté zcela zaplnili pro-
tější chodník, takže Oxfordané, kteří vyrazili na nákupy a už dávno si
zvykli, že se musí prodírat jejich skupinami, je bez námitek raději
obcházel po vozovce. Několik z nich se rozhlédlo, kdo může za ten
poprask, a mlčky zaznamenalo, že je to mladá dvojice, která stojí na
schodech a tvoří pozoruhodný pár.

Jeden nebo dva turisté dokonce vytáhli fotoaparát, Milly se na ně
z radosti nad jejich zájmem polichocně usmála a pokusila se předsta-
vit si, jak asi s Allanem vypadají. Do světla plavých a rozježených
vlasů jí sálalo slunce, vypůjčený závoj ji škrábal do krku a nylonová
krajka šatů všude, kde se dotýkala těla, nepříjemně zvlhla. Ale přesto
měla veselou, až euforickou náladu. A kdykoli se podívala na Allana –
svého manžela – tělem jí projel záchvěv nového vzrušení, který pře-
hlušil všechny ostatní pocity.

Do Oxfordu přijela teprve před třemi týdny. Škola skončila v čer-
venci – a zatímco všichni její kamarádi vyrazili na Ibiza, do Španělska
nebo Amsterdamu, Milly musela nastoupit do kurzu pro sekretářky,
který se konal v Oxfordu. „Mnohem užitečnější než nějaké pitomé
prázdniny,“ prohlásila její matka rozhodně. „A pomysli, jakou výhodu
budeš mít před ostatními, až budeš hledat zaměstnání.“ Po takové
výhodě ovšem Milly vůbec neprahla. Chtěla se opalovat a mít kluka
a nic jiného ji absolutně nezajímalo.

Takže hned druhý den odpoledne se při strojopisu nenápadně

vytratila. Našla si levného kadeřníka a v návalu nadšení se nechala ostříhat nakrátko a odbarvit. A pak šťastně a vesele bloumala sluncem vyprahlými oxfordskými ulicemi, které končily chladnými ambity a kaplemi, vykukujícími zpoza kamenných oblouků, a přemýšlela, kde by se dalo opalovat. Čirou náhodou si nakonec vybrala kousek trávníku patřící ke koleji Corpus Christi přímo před Rupertovými okny. A ten se právě zmíněné odpoledne rozhodl strávit s Allanem povalováním na trávníku a popíjením Pimm's.

Když se přiloudali na trávník, cinkali skleničkami a kouřili, nenápadně po nich pokukovala, a když si jeden z nich svlékl košili a odhalil opálený hrudník, byla úplně oslněná. Naslouchala útržkům jejich rozhovoru, které k ní doletěly vzduchem, až dospěla k názoru, že by se s těmito sympatickými fešáky ráda seznámila. A když jí pak ten starší z dvojice oslovil, srdce jí poskočilo nadšením.

„Máte oheň?“ Měl sarkastický, výsměšný hlas a americký přízvuk.

„Ano,“ zakoktala a sáhla do kapsy. „Ano, mám.“

„Jsme asi příšerně leniví,“ omlouval se ten mladší a ostýchavě se na ni podíval. „Mám zapalovač támhle za tím oknem.“ Ukázal na jeden kamenný okenní oblouk. „Ale v takovém horku se mi vůbec nechce hýbat.“

„A zaplatíme vám sklenicí Pimm's,“ dodal ten Američan. Natáhl k ní ruku. „Allan.“

„Rupert.“

Zbytek odpoledne s nimi proleňovala na trávníku, vstřebávala slunce a alkohol, flirtovala, smála se a bavila je popisováním spolužaček z kurzu pro sekretářky. Kdesi kolem žaludku cítila naději, která s postupujícím odpolednem sílila. Jakési rozechvělé očekávání umocněné skutečností, že byli dva a oba krásní. Rupert byl štíhlý a zlatý jako mladý lev. Vlasy mu tvořily plavou svatozář a v hladkém hnědém obličejí mu svítily bílé zuby. Allan měl pár vrásek a na spáncích prošedivělé vlasy, ale při pohledu jeho zelenošedých očí jí poskočilo srdce a jeho hlas laskal její uši jako hedvábí.

Když se Rupert převálil na záda a zeptal se oblohy: „Nepůjdeme se někam navečeřet?“, napadlo ji, že ji zve na schůzku. Okamžitě jí proljela neuvěřitelná radost, ale současně si uvědomila, že by takové pozvání mnohem raději slyšela od Allana.

A Allan se také převálil na záda a řekl: „Jasně.“ A pak se naklonil nad Ruperta a nenuceně ho políbil na rty.

Zprvu to byl pro Milly strašný šok, ale pak se stalo něco divného. Uvědomila si, že jí to vlastně ani moc nevádí, že je to možná dokonce mnohem lepší. Takto je měla pro sebe oba. Onoho večera s nimi šla k San Antoniovi a vychutnávala si závistivé pohledy dvou spolužaček z kurzu pro sekretářky, které seděly u vedlejšího stolu. Příští večer si pouštěli na staříčkém gramofonu džez, popíjeli julep – whisky s mátou – a mládenci ji učili ubalit si jointa. Do týdne se stali nerozlučnou trojkou.

A pak ji Allan požádal o ruku.

Okamžitě, bez rozmyslu, řekla ano. Zasmál se a myslel si, že jenom tak žertuje, a pustil se do úmorného vysvětlování, do jak tíživé situace se dostal. Mluvil o vízech, o úřednících na ministerstvu vnitra, o zastaralých systémech a diskriminaci gayů. A po celou dobu se na ni díval tak úpěnlivě, jako by ji musel dosud získávat na svou stranu. Jenomže Milly si už dávno získal, a teď se trásla nadšením, že se oblékne do svatebních šatů a ponese svatební kytici, což byla zatím nejúžasnější věc, která se jí za celý život přihodila. Teprve když Allan trochu podmračeně podotkl: „Stále nevěřím tomu, že opravdu někoho nutím, aby kvůli mně porušil zákon!“, jí došlo, o co se tu vlastně jedná. Ale drobné pochybnosti, které se jí začaly vkrádat do mysli, byly rázem ty tam, když ji Allan jednou rukou objal a zašeptal jí do ucha: „Jsi anděl.“ Milly se na něj nadšeně zazubila a odpověděla: „Ale to je maličkost,“ což si také doopravdy myslela.

A pak začal obřad. Rychle oddrmolili sliby, Allan suchým, překvapivě vážným hlasem, Milly dusící se smíchem. Podepsali se do matřiky. Jako první Allan, rychle a zručně, pak Milly, která si pro tuto

příležitost snažila vymyslet opravdu dospělácký podpis. A pak, což Milly přece jen trochu zaskočilo, se stali manželi. Allan se na Milly usmál a znovu ji políbil. Trochu ji zabrněly od toho dotyku rty a její prsteníček se ještě lehce potýkal s pozlaceným prstýnkem.

„Už toho fotografování bylo dost,“ prohlásil Allan najednou. „Nechceme být příliš nápadní.“

„Ještě jenom pár fotek,“ zaprosila Milly. Bylo téměř nemožné Allana a Ruperta přesvědčit, že by si měla pro tuto příležitost půjčit svatební šaty. Ale když už je měla na sobě, nechtělo se jí je vůbec sundat. Trochu se přitiskla k Allanovi, zavěsila se do něj a vychutnávala dotek drsné látky na holé kůži. Čiperný letní větrík jí rozcuchal vlasy, zatahal ji za závoj a ochladil zátylek. V suché strouze u chodníku poletoval starý divadelní program. Na druhé straně ulice ztráceli už turisté zájem.

„Ruperte!“ zavolal Allan. „Už toho fotografování nech!“

„Počkej!“ zakňourala Milly. „A co ty konfety?“

„No tak dobře,“ svolil Allan shovívavě. „Millyiny konfety asi nemůžeme vynechat.“

Sáhl do kapsy a do vzduchu vyhodil pestrobarevnou hrst konfet. Současně se větrný poryv znovu opřel do nevěstina závoje a tentokrát ho od malé umělohmotné členky odtrhl a vynesl do vzduchu jako lehounký vzdušný obláček, který za okamžik přistál u nohou tmavovlasého, přibližně šestnáctiletého mladíka. Mladík se sehnul, zvedl ho ze země a začal si ho pozorně prohlížet, jako by to bylo něco nesmírně zvláštního.

„Haló!“ zavolala na něj Milly. „To je moje!“ Rozběhla se k němu a trousila za sebou cestičku z barevných konfet. „To je moje,“ opakovala pro jistotu zřetelně, když přicházela k chlapci. Co kdyby to náhodou byl zahraniční student, který ještě nerozumí dobře anglicky?

„Jistě,“ přisvědčil mladík suchým kultivovaným hlasem. „To mi také došlo.“

Podal jí závoj a Milly si ho s úsměvem vzala, ochotná si trochu za-

flirtovat. Ale mládencův výraz se nijak nezměnil; za zablýsknutím kulatých brýlí zahlédla lehký pubertální výsměch. Trochu se jí to dotklo a najednou se v nylonových a špatně padnoucích šatech a bez závoje, který jí uletěl, cítila trochu hloupě.

„Díky,“ řekla a vzala si od chlapce závoj. Mladík pohodil rameny.

„Není zač.“

Pozoroval, jak připevňuje nařasený tyl na původní místo, a Milly pod jeho pohledem upadla do rozpaků. „Blahopřeju,“ dodal.

„K čemu?“ zeptala se Milly bezmyšlenkovitě. Pak se k němu obrátila a zrůžověla. „Aha, no jistě. Mokrát děkuju.“

„Mnoho štěstí,“ dodal mladík bezvýrazně. Kývl na ni, a než mohla Milly cokoli dodat, odešel.

„Kdo to byl?“ zeptal se Allan, který se najednou objevil vedle ní.

„Co já vím,“ odpověděla Milly. „Přišel nám popřát mnoho štěstí.“

„Možná spíš šťastný rozvod,“ prohodil Rupert, který chytil Allana za ruku. Milly se na něj podívala. Byl celý rozzářený a slušelo mu to ještě víc než obvykle.

„Milly, jsem ti opravdu velmi vděčný,“ řekl Allan. „Oba dva jsme.“

„To nic nebylo,“ odpověděla Milly. „Byla to docela legrace!“

„Přesto. Koupili jsme ti takovou maličkost.“

Allan vyslal významný pohled k Rupertovi, který sáhl do kapsy a podal Milly krabičku. „Říční perly,“ dodal na vysvětlenou, když ji otevřela. „Snad se ti budou líbit.“

„Ty jsou krásné!“ S rozzářenýma očima se Milly dívala z jednoho na druhého. „To jste neměli!“

„Ale chtěli jsme,“ řekl Allan s vážnou tváří. „Chtěli jsme ti poděkovat za to, že jsi tak dobrá kamarádka – a dokonalá nevěsta.“ Zapnul Milly náhrdelník kolem krku a ona zčervenala radostí. „Vypadáš nádherně,“ podotkl něžně. „Nejkrásnější nevěsta, o jaké může muž snít.“

„Co kdybychom si teď dali trochu bublinek?“ vložil se Rupert.

Zbytek dne jezdili na pramici po Cherwellu, popíjeli výborné šampaňské a vymýšleli si co nejbáznivější přípitky. V následujících dnech

trávila Milly s Rupertem a Allanem každou volnou chvíli. O víkendech vyjížděli na venkov a na kostkované dece pořádali opulentní pikniky. Zajeli si do Blenheimu a Milly trvala na tom, že se musí podepsat jako manželé Kepinští. Když pak za tři týdny její kurz pro sekretářky skončil, zamluvili Allan s Rupertem u Randolpha stůl, pozvali ji na večeři o třech chodech a zakrývali před ní ceny na jídelním lístku.

Druhý den ji Allan vyprovodil na nádraží, uložil jí kufr na polici a hedvábným kapesníčkem jí utřel slzy. Políbil ji na rozloučenou a slíbil, že si budou psát a brzy se setkají v Londýně.

Už ho nikdy neviděla.

Kapitola první

Po deseti letech

Místnost byla prostorná a vzdušná, s výhledem na bathské uličky, které teď v lednu připomínaly piškoty se sněhovou polevou. Pokoj byl před pár lety zrenovován v tradičním stylu s pruhovanými tapetami a několika kusy kvalitního georgiánského nábytku. Ty se v současnosti naprosto ztrácely pod změtí pestrobarevných šatů, cédéček, časopisů a líčidel, které se vršily na každé použitelné ploše. Hezký mahagonový šatník v rohu téměř nebyl vidět za obrovským bílým bavlněným obalem na šaty a na psacím stole trůnila krabice na klobouky. Na podlaze vedle postele ležel kufr přetékaající šaty připravenými na líbánky v teplých krajích.

Milly, která sem přišla dokončit balení, se pohodlně uvelebila v křesle, podívala se na hodiny a ukousla si z jablka v karamelu. Na klíně si rozložila tlustý časopis s krásnou lesklou obálkou a otevřela ho na stránkách, na nichž se čtenářky svěřovaly se svými problémy. „Milá Anne,“ začínal první dopis. „Mám před svým manželem velké tajemství.“ Milly obrátila oči v sloup. Ani se nemusela dívat na radu. Bylo to pokaždé stejné. Řekni mu pravdu. Buď upřímná. Buď čestná. Jako jakýsi sekulární katechismus, který je nutné naučit se nazpaměť a bezmyšlenkovitě opakovat.

Očima zaletěla k druhému problému. „Milá Anne, vydělávám si mnohem víc než můj přítel.“ Milly se pohrdavě zakousla do jablka. To jsou problémy! Nalistovala si část pojednávající o vybavení domácnosti a prohlížela si ukázkou velmi drahých odpadkových košů. Do seznamu svatebních darů odpadkový koš nezařadila. Snad nebude ještě příliš pozdě.

V přízemí zazvonil zvonek. To nemůže být Simon, na něj je ještě brzo. Bude to určitě jeden z hostů matčina penzionu s noclehem a se snídaní. Líně zvedla oči od časopisu a rozhlédla se po pokoji. Bydlela v něm dvaadvacet let od chvíle, kdy se rodina Havillových přestěhovala na Bertram Street číslo 1 a Milly se neúspěšně pokusila rodiče přemluvit, aby jí nechali pokoj vymalovat barbínovskou růžovou. Odtud se později vypravovala do základní školy, později na střední, odtud nakrátko odešla do Londýna – a pokaždé se zase vracela nazpět, zpátky do tohoto pokoje. Ale v sobotu se odstěhuje a už se nikdy nevrátí. Vybuduje si vlastní domov. Začne od začátku. Jako dospělá, bona fide vdaná žena.

„Milly?“ Její úvahy prořal matčin hlas a Milly trhla hlavou. „Je tu Simon!“

„Cože?“ Milly se rychle podívala do zrcadla a na svůj neupravený odraz se zašklebila. „To ještě nemůže být on.“

„Mám ho poslat nahoru?“ Matka se objevila u dveří a rozhlédla se po pokoji. „Milly! Měla jsi tady uklidit!“

„Nepouštěj ho nahoru.“ Milly se podívala na jablko, které držela v ruce. „Řekni mu, že si zkouším šaty. Že budu za chvíli dole.“

Matka odešla a Milly odhodila zbytek jablka do koše. Zavřela časopis, položila ho na podlahu a pak, po krátké úvaze, ho kopl pod postel. Rychle si svlékla džínově modré legíny a otevřela šatník. Na jedné straně visely drahé černé kalhoty s tmavošedou sukni, čokoládovým kalhotovým kostýmem a několika dokonale vyžehlenými bílými halenkami. Na druhé straně měla všechny šaty, které si oblékala, když nešla ven se Simonem. Obnošené džíny, utahané svetry, úzké pestrobarevné minisukně. Toho se bude muset do soboty zbavit.

Oblékla si černé kalhoty a jednu z bílých halenek a k tomu si vzala kašmírový svetr, který jí Simon dal k Vánocům. Kriticky se na sebe zahleděla do zrcadla, vykartáčovala si vlasy – teď středně plavé po ramena – až se zaleskly, a vklouzla do luxusních černých mokasínů. Se Simonem se shodli na tom, že nakupovat levné boty je šetrnost na špatném místě;

a Simon pozorně sledoval, jestli nosí černé mokasíny, hnědé kotníčkové boty a tmavomodré vysoké kozačky od Gucciho, které jí sám koupil.

Milly s povzdechem zavřela skříň, překročila na podlaze hromádku spodního prádla a vzala si kabelku. Navoněla se, pečlivě za sebou zavřela dveře a šla po schodech dolů.

„Milly!“ Když procházela kolem matčina pokoje, zaslechla tlumené volání. „Pojď sem!“

Milly poslušně vstoupila do matčina pokoje. Olivia Havillová stála u komody, na níž ležela její otevřená šperkovnice.

„Holčičko,“ zeptala se vesele, „nechtěla by sis na dnešní odpoledne půjčit mé perly?“ Vytáhla dvojité perlový obojek s diamantovou spou. „K této halence by vypadaly nádherně!“

„Mami, jdeme jenom za vikářem,“ namítla Milly. „To není tak důležité. Na to si nemusím brát perly.“

„Jak to, že to není důležité!“ rozzlobila se Olivia. „Musíš to brát vážně, Milly. Vdáváš se jenom jednou!“ Odmlčela se. „Kromě toho, všechny nevěsty ze společenské smetánky nosí perly.“ Přiložila náhrdelník k Millyině krku. „Tohle jsou kvalitní perly. Žádná drobotina.“

„Mám ráda své říční perličky,“ bránila se Milly. „A k žádné smetánce nepatřím.“

„Milá holka, vdáváš se za Simona Pinnacla.“

„Simon také nepatří ke smetánce!“

„Neříkej takové hlouposti,“ okřikla ji Olivia rázně. „Jistěže patří. Jeho otec je multimilionář.“ Milly obrátila oči v sloup.

„Musím jít,“ obrátila se k odchodu.

„Tak dobře.“ Olivia zklamaně vrátila perly do šperkovnice. „Ať je po tvém. A nezapomeň se zeptat kanovníka Lyttona na ty růžové lístky.“

„Nezapomenu,“ slíbila Milly. „Tak ahoj.“

Seběhla po schodech do haly a popadla kabát, který visel u dveří.

„Ahoj!“ zavolala do obývacího pokoje a během těch několika okamžiků, než se Simon dostavil do haly, přelétla očima přední stránku *Daily Telegraphu* a snažila se zapamatovat si co nejvíc titulků.

„Milly,“ zazubil se na ni Simon. „Vypadáš nádherně.“ Milly se k němu obrátila a usmála se.

„Ty taky.“ Simon měl tmavý oblek vhodný pro slavnostní příležitosti, který jeho urostlé postavě bezvadně padl, a modrou košili s tma-vočervenou hedvábnou vázankou. Nad širokým čelem mu rašila nezkrotná houština vlasů a decentně voněl vodou po holení.

„Takže,“ podotkl, když otevíral přední dveře a vedl Milly do svěžího odpoledne. „Takže se jdeme naučit, jak se chovat v manželství.“

„No jo,“ podotkla Milly. „Není to divné?“

„Zbytečné marnění času,“ prohlásil Simon. „Co nám může takový páprda povědět o manželství? Vždyť ani sám není ženatý.“

„No jo,“ opakovala Milly. „Tomu asi neunikneme.“

„Jestli se k nám bude chovat blahosklonně, tak mě *vážně* dopálí.“

Milly se podívala na Simona. Krk měl napjatý a oči odhodlaně upřené před sebe. Připomínal jí mladého buldoka připraveného rafnout.

„Vím, co chci od manželství,“ prohlásil zamračeně. „Oba to víme. Žádný cizí člověk nám do toho nemá co mluvit.“

„Poslechneme si ho a párkrát přikývneme,“ mírnila ho Milly. „A pak vypadneme.“ Sáhla do kapsy pro rukavice. „Stejně už vím, co nám bude povídat.“

„A co?“

„Abychom byli na sebe hodní a abychom si byli věrní.“

Simon se na chvíli zamyslel.

„Ta první část by mi nejspíš nedělala potíže.“

Milly ho lehce praštila do zad a Simon se zasmál, přitáhl si ji trochu k sobě a políbil ji do lesklých vlasů. Když přicházeli na roh ulice, otevřel si dálkovým ovládacím otvíračem dveře auta.

„Vůbec jsem nemohl najít místo k parkování,“ utrousil při startování motoru. „Ulice jsou strašně přeplněné.“ Zamračil se. „To jsem zvědavý, jestli s tím něco udělá ten nový zákon...“

„Zákon o životním prostředí,“ reagovala okamžitě Milly.

„Přesně ten,“ přisvědčil Simon. „Už jsi o něm v dnešním tisku četla?“

„Jak by ne,“ řekla Milly. V paměti si rychle vybavila *Daily Telegraph*. „Myslíš, že na to jdou správně?“

Simon se pustil do vysvětlování a ona se dívala z okna, tu a tam přikývla a líně přemýšlela, jestli by si neměla na líbánky koupit ještě třetí bikiny.

Obývací pokoj kanovníka Lyttona byl rozlehlý, plný knih a průvanu. Knihy ležely na nástěnných policích, na všech horizontálních plochách i v zaprášených vratkých hromadách na podlaze. A navíc všechno v místnosti, i to, co knihou nebylo, jako kniha vypadalo. Knihu připomínala čajová konvice, krbová mříž i nakrájený perník na podnose, poskládaný jako řada dílů rozsáhlé encyklopedie.

I sám kanovník Lytton připomínal list starého papíru. Zdálo se, že se jeho tenká vysušená kůže může každou chvíli roztrhnout, a při úsměvu nebo zamračení se mu obličej sraštil do tisíce vrásek. A právě teď – stejně jako po celou dobu jejich setkání – se mračil. Vraštil bílé huňaté obočí, v maximálním soustředění přivíral oči a nebezpečně mával ve vzduchu kostnatou rukou s šálkem plným čaje, z něhož se ještě vůbec nenapil.

„Tajemstvím úspěšného manželství,“ deklamoval, „je důvěra. Důvěra je pravý klíč k úspěšnému manželství. Důvěra je skálou, na níž takové manželství stojí.“

„To se rozumí,“ přitakala Milly stejně jako v třiminutových intervalech celou poslední hodinu. Podívala se na Simona. Nakláněl se právě dopředu, jako by chtěl kanovníka přerušit. Ale kanovník Lytton nebyl typ člověka, který by přerušování vítal. Pokaždé, když se Simon nadechl, že něco řekne, kanovník přidal na hlase a zadíval se na opačnou stranu, čímž šikovně Simonovi zabránil jeho frustrované, byť uctivé mlčení přerušit. Milly bylo jasné, že Simon by s chutí diskutoval téměř o každém kanovníkově slovu. Pokud šlo o ni, celý kanovníkův projev pouštěla hned druhým uchem ven.

Líně si prohlížela vlastní odraz v prosklené knihovně, která stála po

její levici. Vypadala tam elegantně, zářivě, dospěle a upraveně. Byla se svým vzhledem navýsost spokojená. Ne že by ho kanovník Lytton nějak ocenil. Ten si patrně myslel, že utrácet peníze za šaty je hřích. Asi by jí řekl, že by měla raději dát peníze na chudé.

Opatrně poposedla na pohovce, potlačila zívnutí a zvedla oči. K jejímu zděšení se kanovník právě díval na ni. Se zúženými očima přerušil větu.

„Je mi líto, že vás nudím, má drahá,“ prohlásil uštěpačně. „Možná už tento citát znáte.“

Milly cítila, jak se červená.

„Ne,“ odpověděla. „Neznám. Jenom jsem... ehm...“ Podívala se rychle na Simona, který se zazubil a nenápadně na ni mrkl. „Jenom jsem trochu unavená,“ dodala mlhavě.

„Chudinka Milly měla spoustu práce s přípravami na svatbu,“ vložil se Simon. „Musí se připravit strašně moc věcí. Šampaňské, dort...“

„O tom nepochybuju,“ prohlásil kanovník Lytton vážně. „Ale musím vám připomenout, že nejdůležitější na celé svatbě není ani šampaňské, ani dort, natož dárky, které nepochybně dostanete.“ Očima zatěkal po místnosti, jako by v duchu srovnával své vlastní omšelé vybavení se zářivými luxusními dary, které Milly se Simonem dostanou, a zamračil se ještě víc. „Moc mě mrzí,“ pokračoval cestou k oknu, „jak přezíravě přistupují mnozí mladí ke svatebnímu obřadu. Na svátost manželství by se nemělo pohlížet jako na nějakou formalitu.“

„Jistěže ne,“ souhlasila Milly.

„To není žádná předehra k dobrému mejdanu.“

„Není,“ přitakala Milly.

„Jak nám posvátná slova připomínají, manželství nelze brát lehkotě, přezíravě ani sobecky, nýbrž...“

„Ale nic takového nemáme přece v úmyslu!“ přerušil ho netrpělivě Simonův hlas. Simon se na pohovce naklonil dopředu. „Kanovníku Lyttonu, já vím, že se pravděpodobně každý den setkáváte s lidmi, kteří chtějí vstoupit do manželství ze špatných důvodů. Ale to není

naš případ, jasné? Máme se rádi a hodláme strávit zbytek života společně. A je to pro nás vážná věc. Ve srovnání s tím jsou šampaňské i dort naprosto zanedbatelné záležitosti.“

Domluvil a chvíli bylo ticho. Milly vzala Simona za ruku a stiskla mu ji.

„Vida,“ prohlásil nakonec kanovník Lytton. „To opravdu rád slyším.“ Posadil se, napil se vychladlého čaje a zacukalo mu v obličejí. „Neměl jsem v úmyslu unudit vás svým kázáním.“ Položil šálek čaje na stolek. „Ale nemáte ani představu, kolik za mnou přichází dvojic, které se k sobě absolutně nehodí. Nemyslících mladých lidí, kteří se neznají ani pět minut, hloupá děvčata, která se jenom chtějí na chvíli naparádít do krásných šatů...“

„Je mi to jasné,“ skočil mu do řeči Simon. „Ale my s Milly to myslíme opravdově. A hodláme to brát vážně. Chceme se chovat správně. Známe se dobře, máme se rádi a budeme společně šťastní.“ Naklonil se a něžně Milly políbil a pak se vzdorně podíval na kanovníka Lyttona.

„Podívejme,“ prohlásil kanovník. „To rád slyším. Snad jsem toho řekl už dost. Zdá se, že jste to vzali za správný konec.“ Vzal si složku a začal jí listovat. „Zbývá tu ještě pár věcí...“

„To jsi řekl krásně,“ zašeptala Milly Simonovi.

„Vždyť je to pravda.“ Simon se něžně dotkl koutku jejích úst.

„Už to mám,“ zaradoval se kanovník Lytton a podíval se na ně. „Měl jsem to říct hned na začátku. Jak jistě víte, reverend Harries zapomněl minulou neděli číst vaše ohlášky.“

„Opravdu?“ podivil se Simon.

„Jistě jste si toho všimli!“ zadíval se kanovník Lytton pátravě na Simona. „Předpokládám, že jste byli na ranní mši!“

„Byli,“ odpověděl Simon po krátkém zaváhání. „Jak by ne. Teď si vzpomínám, že jsem si říkal, že je něco špatně.“

„Moc se omlouval – jak by také ne.“ Kanovník Lytton si podrážděně povzdychl. „Ale škoda už byla napáchána. Takže vám bude muset být uděleno zvláštní povolení.“

„A co to znamená?“ zeptala se Milly.

„Mezi jiným to znamená,“ vysvětloval kanovník Lytton, „že budete muset složit přísahu.“

„To nám byl čert dlužen,“ utrousila Milly.

„Cože?“ Kanovník se vyjeveně podíval na Milly.

„To nic,“ řekla. „Pokračujte.“

„Musíte přede mnou odpřisáhnout, že informace, které jste mi poskytli, jsou pravdivé,“ vysvětloval kanovník Lytton. Podal Milly Bibli a jakýsi papír. „Přečtěte si to, zkontrolujte, jestli je tam všechno správně, a pak přečtěte nahlas přísahu.“

Milly pár vteřin četla a pak se podívala na kanovníka se zářivým úsměvem.

„Absolutně správně,“ řekla.

„Melissa Grace Havillová,“ četl jí Simon přes rameno. „Panna.“ Protáhl obličej. „Panna!“

„Nech toho!“ okřikla ho Milly. „Nech mě přečíst přísahu.“

„Správně,“ usmál se na ni kanovník Lytton. „A pak bude všechno, jak se říká, vcajku.“

Než se dostali z fary, ochladilo se a setmělo. Zase začalo sněžit. Rozsvítily se pouliční lampy a na jednom z oken na protější straně ulice blikala šňůra barevných vánočních lampiček. Milly se zhluboka nadechla, protáhla si nohy ztuhlé od dlouhého sezení a podívala se na Simona. Ale než stačila něco říct, z protějšího chodníku k ní dolehl triumfální výkřik.

„Vida! Tak jsem vás zastihla!“

„Mami!“ zavolala Milly.

„Olivie,“ řekl Simon. „Jak milé překvapení.“

Olivia přešla přes ulici a na oba se zářivě usmála. Na elegantně sestřižených plavých vlasech a na ramenech zeleného kašmírového kabátu jí ležely sněhové vločky. Olivia měla téměř všechny šaty v barvách oblíbených drahokamů – v safírově modré, rubínově rudé a ame-

tystově fialové –, které navíc zdůrazňovala zářivě zlatými sponami, blyštivými knoflíky a zlatými střevíčky. Dokonce si kdysi pohrávala s myšlenkou, že si nechá udělat tyrkysové kontaktní čočky, ale nakonec se jí vzdala z obavy, že by se stala objektem hloupých postranních úsměšků. Místo toho maximálně zdůrazňovala přirozenou modrou barvu svých očí zlatými stíny na víčkách a tím, že si jednou za měsíc nechala nabarvit řasy na černo.

Teď své oči upírala láskyplně na Milly.

„Nejspíš ses kanovníka Lyttona na ty růžové lístky nezeptala, že ne?“ podotkla.

„Jé!“ zarazila se Milly. „Zapomněla jsem.“

„To jsem si mohla myslet!“ posteskla si Olivia. „Takže tam raději zaskočím sama.“ Pak se usmála na Simona. „Ta holka je ale třestidlo!“

„Neřekl bych,“ ucedil Simon.

„To se ví! Když jsi do ní zamilovaný!“ Olivia se vesele zasmála a prohrábla mu přátelsky vlasy. Na vysokých podpatcích malinko Simona převyšovala a ten si všiml – i když nikdo jiný –, že od jeho zasnub s Milly nosí Olivia vysoké podpatky stále častěji.

„Měl bych už jít,“ prohodil. „Musím se vrátit do firmy. Máme teď spoustu práce.“

„Kdo ji nemá!“ vykřikla Olivia. „Už zbývají pouhé čtyři dny, to víš! Čtyři dny, než půjdete k oltáři! A ještě musím zařídit tisíc věcí!“ Podívala se na Milly. „A co ty, holčičko? Utečeš mi také?“

„Já ne,“ odpověděla Milly. „Já jsem si vzala na odpoledne volno.“

„Nezašla bys se mnou do města? Mohly bychom si dát...“

„Horkou čokoládu u Maria,“ dokončila Milly.

„Přesně to jsem chtěla navrhnout.“ Olivia se téměř triumfálně usmála na Simona. „V Millyiných myšlenkách čtu jako v otevřené knize!“

„Nebo jako v otevřeném dopise,“ podotkl Simon. Nastalo krátké napjaté ticho.

„No tak dobře,“ utrousila Olivia nakonec chladně. „Už musím jít. Takže dnes večer, Simone.“

Otevřela branku na faru, vběhla na cestičku a na sněhu trošku uklouzla.

„To jsi neměl říkat,“ vyčítala Milly Simonovi, když byla matka z doslechu. „O tom dopisu. Slíbila jsem jí, že ti to neprozradím.“

„Tak promiň,“ omlouval se Simon. „Ale zasloužila si to. Co si vůbec myslí, že může otevřít soukromý dopis, který jsem napsal tobě?“

Milly pokrčila rameny. „Vždyť říkala, že to byl omyl.“

„Omyl?“ vykřikl Simon. „To snad žertuješ, Milly! Bylo tam tvé jméno a ležel ve tvém pokoji!“

„Ale jdi,“ chlácholila ho Milly dobromyslně. „Vždyť na tom nesejde.“ Najednou se uchichtla. „Bylo velké štěstí, že jsi ji tam nepomlouval.“

„Příště tam o ní něco napíšu,“ procedil Simon skrze zuby. Podíval se na hodinky. „Poslyš, už opravdu musím jít.“

Vzal její promrzlé prstíky do rukou, jeden po druhém něžně políbil a pak ji přitáhl k sobě. Měl něžné a teplé rty. Když ji k sobě tiskl, Milly zavřela oči. Pak ji prudce pustil a do obličeje ji udeřila sprška ledových sněhových vloček.

„Musím běžet. Ahoj.“

„Ahoj,“ řekla Milly. „Měj se.“

Pobaveně sledovala, jak si dálkovým ovladačem otevírá dveře auta a rychle odjíždí. Simon vždycky spěchal. Pokaždé za něčím chvátal, stále chtěl něčeho dosáhnout. Musel jako štěně každý den vyrazit do světa, buď aby něco užitečného udělal, nebo aby se nějak zabavil. Nedokázal lenošit. Nechápal, jak může Milly strávit šťastný den nicneděláním nebo si na víkend nic neplánovat. Občas se k jejímu lenošení přidal, a poté co několikrát zopakoval, že je prima si trochu odpočinout, to nevydržel a šel si zaběhat.

Když ho Milly poprvé uviděla v čísi kuchyni, mluvil právě s někým mobilem, přitom chroupal smažené brambůrky a prohlížel si zprávy na teletextu. Když si Milly dolévala sklenku vína, napřáhl k ní svou sklenku, v pauze mezi hovorem se na ni usmál a řekl: „Díky.“

„Večírek je v jiné místnosti,“ upozornila ho Milly.

„Já vím,“ odpověděl Simon s očima upřenýma na teletext. „Za chvíli jsem tam.“ A Milly obrátila oči v sloup, nechala ho být a ani se neobtěžovala zeptat, jak se jmenuje. Ale ještě téhož večera, poté co se připojil k ostatním, přišel za ní, mile se jí představil a omlouval se za svou roztržitost.

„Zrovna tam běžely obchodní zprávy, o které se velmi zajímám,“ vysvětloval.

„Dobré nebo špatné zprávy?“ zeptala se Milly, napila se vína a uvědomila si, že už má docela špičku.

„To záleží na tom, pro koho,“ podotkl Simon.

„Ale není to tak se vším? Každá dobrá zpráva je pro někoho špatnou zprávou. Dokonce...“ a mávla rozmáchle sklenkou před sebou. „Dokonce i světový mír. Pro výrobce zbraní to musí být špatná zpráva.“

„Ano,“ přisvědčil Simon zamyšleně. „Nejspíš ano. Takhle jsem se na to nikdy nedíval.“

„Všichni nemůžeme být giganti ducha,“ podotkla Milly a potlačila touhu rozchechtat se na celé kolo.

„Můžu ti přinést něco k pití?“ zeptal se.

„K pití ne,“ odpověděla. „Ale můžeš mi připálit, jestli chceš.“

Naklonil se k ní, opatrně jí připálil a ona si při tom všimla, že má hladkou a opálenou pleť, silné prsty a že používá příjemnou vodu po holení. A pak, když vdechla kouř, se jí dlouze zadíval do očí a ji zamrazilo v zádech a pomalu se na něj usmála.

Později, když se večírek z dlouhých monologů rozdrobil do skupinek sedících na podlaze a kouřících jointy, se začalo mluvit o vivisekci. Milly, která se čirou náhodou minulý týden, když ležela doma s rýmou, dívala na dětský speciál *Blue Peter* o vivisekci, disponovala mnohem větším množstvím nesporných faktů než všichni ostatní a Simon ji sledoval s obdivem.

Za několik dnů ji pozval na večeri, kde mluvil převážně o podnikání a politice. Milly, která ani o jednom tématu naprosto nic nevěděla, se usmívala a přikyvovala a ve všem s ním souhlasila. Na závěr večera,

těsně před Simonovým prvním polibkem, jí řekl, že byla mimořádně vnímavá a chápavá posluchačka. A když se mu později snažila vysvětlit, že o politice – stejně jako o téměř všem ostatním – neví prakticky nic, pokáral ji za zbytečnou skromnost. „Zažil jsem tě na tom večírku,“ připomněl jí, „jak jsi rozdrtila dětinské argumenty toho kluka. Přesně jsi věděla, o čem mluvíš. Strašně jsi mě,“ dodal a oči mu potemněly, „přitahovala.“ A Milly, která mu právě chtěla sdělit, jak to s její informovaností bylo, se k němu ještě víc přivinula, aby ji mohl znovu políbit.

Svůj původní názor na ni Simon nikdy nezměnil. Stále jí říkal, že je příliš skromná, stále si myslel, že je stejně jako on nadšená výstavami sofistikovaného umění, stále se jí vyptával na názor na záležitosti typu americké prezidentské kampaně a pozorně naslouchal jejím odpovědím. Myslel si, že má ráda sushi a že čte Sartra. Nechtěla ho klamat, ale také ne zklamat, a tak mu dovolila ponechat si o ní názor, který – chtěla-li být k sobě upřímná – její osobě tak zcela neodpovídal.

Jak to dopadne, až spolu začnou skutečně žít, opravdu nevěděla. Někdy ji trochu lekalo, jak mylný názor si o ní utvořil, a tušila, že ji prokoukne ve chvíli, kdy ji spatří v slzách nad nějakou červenou knihovnou. Ale jindy se utěšovala, že ten obraz, který si o ní vytvořil, není tak daleko od pravdy. Možná nebyla tak velká intelektuálka, za jakou ji pokládal, ale mohla se jí jistě stát. Jako když člověk odloží všechny staré šaty a nosí pouze nové. Pár inteligentních a nevšedních komentářů snad zvládne – a k ostatnímu bude oduševněle mlčet.

Jednou, na počátku jejich vztahu, když spolu leželi v Pinnacle Hall na Simonově velké manželské posteli, se jí Simon svěřil, že v ní hned vytušil mimořádnou osobnost, když se ho nezačala okamžitě vyptávat na jeho otce. „Většina holek,“ ucedil zahořkle, „se zajímá jenom o to, jaké je být synem Harryho Pinnacla. Nebo po mně chtějí, abych jim zařídil s ním rozhovor nebo něco podobného. Ale ty... ses o něm vůbec nezminila.“

Přitom na ni hleděl očima plnými obdivu, takže se Milly jenom slad-

ce usmála a zamumlala cosi neurčitěho a ospalého. Nemohla mu přece říct, že se o Harrym Pinnaclovi nezmínila hlavně proto, že o něm nikdy předtím neslyšela.

„Takže – dnes je večere s Harrym Pinnaclem! To bude úžasné.“ Matčin hlas ukončil Millyiny úvahy a Milly se na ni podívala.

„Ano,“ souhlasila. „To asi bude.“

„Má pořád toho báječného rakouského šéfkuchaře?“

„Nevím,“ odpověděla Milly. Uvědomila si, že začíná přejímat Simonův znechucený tón, kdykoli se mluví o jeho otci. Pokud to mohl Simon nějak ovlivnit, nikdy podobnou konverzaci neprotahoval; a když byli lidé příliš dotěrní, okamžitě změnil téma nebo dokonce odešel. Před svou budoucí tchyní, když z něj mámila podrobnosti ze života velkého muže, tak utekl mnohokrát. Zatím se zdálo, že si toho nevšimla.

„Nejkrásnější na tom Harrym je,“ přemítala Olivia, „že je tak normální.“ Přitiskla k sobě Millyinu ruku a vykročila zasněženou ulicí. „To říkám každému. Na první pohled by v něm nikdo multimilionářského magnáta nehledal. Nikoho by nenapadlo, že je to zakladatel obrovského celostátního řetězce. Člověk by si řekl, že je to prostě okouzlující člověk. A Simon je úplně stejný.“

„Simon není žádný multimilionářský magnát,“ namítla Milly. „Je to obyčejný člověk, který pracuje v reklamě.“

„Obyčejný tedy určitě není, holčičko!“

„Mami...“

„Já vím, že to ode mě nerada slyšíš. Ale skutečnost je taková, že ze Simona bude jednou veliký boháč.“ Oliviina ruka se na dceřině mírně naplnula. „A ty také.“ Milly pokrčila rameny.

„Uvidí se.“

„Nemá cenu předstírat, že se to nestane. A až k tomu dojde, tvůj život se změní.“

„To tedy nezmění.“

„Boháči žijí úplně jinak, víš.“

„Před chvílí ses tu rozplývala, jak je Harry normální. Takže nežije úplně jinak, ne?“

„Všechno je relativní, děvenko.“

Blížily se k nedlouhému bloku butiků; když dorazily k první matně osvětlené výloze, obě se zastavily. Ve výloze stála jediná figurína v šatech z těžkého bílého sametu.

„Ty jsou hezké,“ zašeptala Milly.

„Ale tak hezké jako tvoje nejsou,“ reagovala okamžitě Olivia. „Ani jedny šaty, které jsem zatím viděla, nejsou hezcí.“

„Já vím,“ protáhla Milly. „Moje jsou senzační, vid’?“

„Jsou dokonalé, holčičko.“

Ještě chvíli si prohlížely výlohu zalitou narůžovělým světlem a záplavu hedvábí, saténu a závojoviny naaranžovanou po stěnách, sušené květy a lehounké vyšíváné lodičky pro nevěstu. Nakonec si Olivia povzddechla.

„Ty přípravy na svatbu byly moc prima, vid’? Škoda že už skončí.“

„Mmm,“ řekla Milly. Chvíli bylo ticho, pak se Olivia zeptala, jako by ji to právě napadlo. „Chodí teď Isobel s někým?“

Milly škubla hlavou.

„Mami! Snad ji taky nehodláš strčit pod čepec!“

„Jistěže ne! Jenom mě to zajímá. Ta mi nic neřekne. Ptala jsem se jí, jestli si někoho nepřivede...“

„A co ti na to řekla?“

„Že prý ne,“ zasmušila se Olivia.

„Tak vidíš.“

„Ale to nemusí nic znamenat.“

„Mami,“ řekla Milly. „Jestli chceš vědět, jestli Isobel s někým chodí, tak proč se jí na to nezeptáš?“

„Možná,“ zamumlala Olivia trochu roztržitě, jako by ji námět už přestal zajímat. „Možná se jí na to zeptám.“

Za hodinu vycházely z kavárny U Maria a zamířily domů. Než tam dojdou, kuchyň se zaplní hosty penzionu unavenými prohlídkami města. Penzion Havillových na Bertram Street patřil v Bathu k nejoblíbenějším. Turistům se líbil krásně zařízený georgiánský dům situovaný poblíž městského centra i okouzující a upovídáná Olivia se schopností přeměnit každou sešlost na večírek.

V jejím penzionu byl čaj vždycky po ruce. Olivia milovala, když se její hosté sešli u stolu na čaj a lázeňské koláčky. Vzájemně je představovala a poslouchala, co celý den dělali, doporučovala jim, kam by měli jít večer za zábavou, a vyprávěla nejčerstvější klepy o lidech, které nikdy neviděli. Když nějaký host projevil přání uchýlit se s konvičkou čaje do svého pokoje, vysloužil si od paní domu nesouhlasný pohled a druhý den ráno chladné přivítání.

Olivia Havillová nenáviděla minikonvičky a sáčky čaje na podnosech. Nabízela je jenom proto, že byly nezbytné ke čtyřhvězdičkovému ocenění v *Průvodci po nejlepších městských penzionech s noclehem a se snídaní*. Podobně nesnášela, přesto nabízela, kabelovou televizi, vegetariánské párečky a hromadu letáků s pozvánkami do místních zábavních parků a na tematické prohlídky města, kterých, jak kvitovala s potěšením, téměř neubývalo.

„Zapomněla jsem ti říct,“ vzpomněla si Olivia, když dorazily na Bertram Street, „že zatímco jsi byla pryč, dorazil fotograf. Docela mladý kluk.“ Začala se přehrabovat v kabelce a hledat klíče od domu.

„Myslela jsem, že má přijít zítra.“

„Já také!“ přisvědčila Olivia. „Naštěstí měli ti milí Australané úmrtí v rodině, jinak by na nás neměl vůbec čas. A když už mluvíme o Australanech... podívej se na tohle!“ Zastrčila klíč do zámku a doširoka otevřela dveře.

„Květiny!“ vykřikla Milly. V předsíni na stolečku ležela obrovská kytice smetanově bílých květů převázaná temně zelenou hedvábnou stuhou. „Pro mě? A od koho?“